

z 1. decembra 1933 vylučuje oboje, ako vylučuje vôbec dôvodnosť žalobného nároku voči žalovanej z akéhokoľvek iného právneho dôvodu. Niet totiž žiadneho zákonného ustanovenia, podľa ktorého obecnosť bolo by obmedzené na odber liekov v určitej lekárni, najmä v tej, v obvode ktorej je bydlisko alebo sídlo osoby, ktorá lieky potrebuje a neobsahujú takého ustanovenia najmä zákony o nemocenskom a sociálnom poistení dotyčne nemocenských poisťovní, ktoré sú povinné zo zákona svojim členom (poistencom) poskytovať lieky (§ 95 zák. č. 184/1928 v znení nar. č. 112/1934 Sb. z. a n.). Naopak ustanovenie § 67 a), odst. 1 lit. e) cit. zákona ponecháva im úplnú voľnosť, od koho a ako budú odoberať lieky. Naproti tomu niet zákonného ustanovenia, ktoré by zaväzovalo lekárnika vydávať požadované lieky na dlh, okrem výnimečného ustanovenia § 127 zák. čl. XIV:1876, podľa ktorého musí lekárnik vydať aj na dlh taký liek, keď je na recepte lekárom vyznačené, že pre nebezpečenstvo liek treba aj na dlh vydať. O taký prípad však v spore nejde, lebo žalobkyňa netvrdí, že by bol Bohumil Š. taký potrebný liek vydal. Podľa toho žalovaná strana mohla slobodne určiť, od koho chce lieky odoberať a nebola obmedzená odoberať ich len z lekárne Bohumila Š. Keď mu pripisom z 1. decembra 1933 oznámila, že zakazuje vydávanie liekov z jeho lekárne pre svojich členov — čo nič iného neznamena, než že za lieky vyžiadané z jeho lekárne na jej účet nezaplatí, ako sa do tej doby dialo —, dala tým zrejme najavo, že nechce, aby za ňu nejaký náklad činil, a ak tak preca robil a lieky na dlh vydával, robil tak na svoje riziko. Svojím dopisom z 23. decembra 1933 dal sám dostatočne najavo, že je si vedomý, čo zákaz z 1. decembra 1933 znamená, že proti vôli určitej osoby za ňu náklad robiť nesmie. Tým je aj nárok z bezdôvodného obohatenia vylúčený, lebo sú tu osoby, ktoré lieky objednali a odobraly a od ktorých môže Bohumil Š. požadovať zaplatenie. Z týchto dôvodov je akékoľvek, stranami v spore navrhované dokazovanie zbytočné a pre riešenie sporu nerozhodné a bolo preto aj pominuté. Je nerozhodné, či Bohumil Š. bol pre nesprávne expedovanie liekov trestne stíhaný; táto okolnosť môže v kladnom prípade byť len pohnútkou žalovanej strany k zákazu vydávania liekov. Práve tak je nerozhodné, že žalovaná strana vyhláškami v ordináciách svojich lekárov oznamovala svojim členom zákaz odberu liekov od Bohumila Š., lebo svoju vôľu dostatočne prejavila zákazom jemu samému doručeným. Nebolo preto tiež potrebné k námietke žalovanej strany zisťovať, či skutočne lieky v žiadanej protihodnote boli z lekárne Bohumila Š. vydané.

Najvyšší súd dovolaciu žiadosť zamietol, lebo nespoznal zákonného dôvodu, aby rozsudok odvolacieho súdu bol zmenený alebo rozviazaný.

Čís. 15652.

Ručení pořadatele slavnosti za poranění způsobené třetím osobám nedospělým účastníkem slavnosti rozbitou žárovkou.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1936, Rv I 2675/34.)

Žalobkyně přednesla, že byla poraněna na slavnosti pořádané tělocvičnou jednotou S. střepinou skla ze žárovky, již po ní hodil šestiletý účastník slavnosti František B. Zranění to způsobilo jí ztrátu oka. Střepiny skla byly podle jejího tvrzení ze žárovek, jichž bylo použito za terč ve střelnici. Činíc za tento úraz odpovědnými pořadatele slavnosti, domáhá se na nich náhrady způsobené jí škody. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Poněvadž podle zjištění se stalo zranění žalobkyně tím způsobem, že šestiletý František B. zdvihl se smetiště střepinu skla a hodil jí, při čemž byla žalobkyně zasažena do oka, a poněvadž v těch místech též již od dřívějška ležely střepiny skla, nespočívá poranění žalobkyně s provozováním žárovkové střelnice na dětské slavnosti tehdy pořádané, když žalobkyně nebyla poraněna při střelení a když střepiny skla byly tam také již od dřívějška. Příčina poranění žalobkyně nespočívá v tom, že byla provozována střelnice, nýbrž v tom, že na smetišti ležela střepina skla, že ji František B. zdvihl a jí hodil. Je proto bez významu, že ona slavnost nebyla ohlášena okresnímu úřadu a že v oznámení obecnímu úřadu nebylo uvedeno, že se na oné slavnosti bude provozovati žárovková střelnice, a nebylo třeba prováděti důkazy místním ohledáním, znalcem oboru zařizování střelnic a vojenskými předpisy o zařizování střelnic, ani dotazem na okresní úřad o tom, že žárovková střelnice jest zařízením nebezpečným a pro dětskou slavnost se nehodícím, že jest v podstatě totožná se zařízením vojenské zápalkové střelnice a že nebyla učiněna náležitá opatření bezpečnostní, jichž provozování takové střelnice vyžadovalo. Rovněž by bylo zbytečné prováděti důkaz svědkem Josefem V. o tom, že i v dřívějších dobách toto zařízení střelnice ohrožovalo okolí a že nebyly uklizeny ústřelky žárovek. Jest jen uvažovati o tom, zda žalované stíhá odpovědnost za to, že v místech, kde se ona slavnost konala, byly vůbec na onom smetišti střepiny skla. Za to však nelze činiti odpovědnými pořadatele slavnosti, neboť na žádném výletě nebo zahradní slavnosti nelze zabrániti tomu, aby se neoctly na zemi střepiny skla, kameny, proutky nebo jiné předměty. Střepiny skla ležící na zemi nejsou samy o sobě věcmi nebezpečnými a je nemístné srovnávati je s traskavinami používanými při vojenských střelnicích, ale v rukách šestiletého dítěte může se téměř každá věc státi nebezpečnou pro dítě samo nebo pro jeho okolí a musí proto takové dítě býti stále pod dozorem dospělých osob, kterým péče nad ním podle zákona přísluší, nebo kterým byl dozor ten od nich svěřen. Pořadatelé slavnosti se o šestileté dítě starati nemohou. Nelze přece žádati, aby za každým dítětem šel pořadatel slavnosti. Když pak na oné slavnosti byly po skončení střelby odpadky i střepy z vystřelených žárovek odstraněny na smetiště, kam se vždycky takové odpadky dávaly, bylo učiněno se strany pořadatelů oné slavnosti vše, čeho bezpečnost žádala, a nemohou býti činěni odpovědnými za to, že šestiletý František B. vlezl na ono smetiště, vzal tam kus rozbité žárovky a jím hodil tak, že byla při tom žalobkyně poraněna.